

Wereldwijde verbondenheid

Geliefd mens,

Vorige week was ik voor een trainingsweek te gast op de boerderij van Sandra en Santi in het zuiden van Frankrijk. Samen met de andere deelnemers mocht ik verblijven op hun prachtige plek, midden tussen de dieren, planten en het voedselbos dat zij in de afgelopen jaren met zoveel liefde hebben zien groeien. Al vanaf het moment dat ik er aankwam, voelde ik dat ik op een bijzondere plaats terecht was gekomen. Gedurende de week vertelden ze gepassioneerd over de principes van permacultuur die richting geven aan hun leven en aan alles wat zij proberen op te bouwen. In het voedselbos bestaat niets op zichzelf. Bomen, struiken, bloemen, insecten, dieren én mensen maken deel uit van hetzelfde levende geheel waarin alles met alles verbonden is. Wat de één geeft, maakt het leven van de ander mogelijk. Afgevallen bladeren worden voeding voor nieuwe groei. Sterke bomen bieden beschutting aan jonge planten. En wat vandaag wordt gezaaid, draagt soms pas jaren later vrucht.

Terwijl ik daar rondliep, merkte ik ook hoe anders dat is dan de wereld waarin ik ben opgegroeid. Een wereld waarin vaak de vraag *'mag het ietsje meer zijn?'* leidend is. Meer mogelijkheden, meer ervaringen, meer bezit, meer succes. Alsof een goed leven vooral bestaat uit zoveel mogelijk uit het leven halen. En ongemerkt kan het gebeuren dat we vergeten dat ons verlangen naar meer niet zonder gevolgen blijft voor anderen of voor de aarde waarop we te gast zijn.

Misschien is dat de reden waarom die plek mij zo raakte: daar wordt niets opgejaagd. Niets hoeft sneller te groeien dan het kan. Er is vertrouwen dat groei tijd vraagt. Daar draait het leven niet om zoveel mogelijk nemen, maar om de vraag hoe alles wat leeft kan bijdragen aan het geheel. Niet alleen vandaag, maar ook morgen. Niet alleen voor jezelf, maar ook voor wat en wie er na je komt. En hoe wat geweest is, doorwerkt in het leven van nu. Want geen boom groeit alleen. Het leven gedijt doordat er niet alleen wordt genomen, maar ook wordt gevoed, verzorgd en doorgegeven.

Ons nieuwe kwartaalthema, *wereldwijde verbondenheid*¹, kreeg als het ware een gezicht in Zuid-Frankrijk. Alles wat leeft, ademt en groeit maakt deel uit van een groter geheel waarvan wijzelf ook deel uitmaken. Dat besef vraagt om erkenning, verantwoordelijkheid en solidariteit: met de mensen naast ons, met toekomstige generaties én met het hele levende geheel waarvan wij deel uitmaken. Niet vanuit de vraag wat iets of iemand ons oplevert, maar vanuit het besef dat we met elkaar verbonden en van elkaar afhankelijk zijn.

Vanuit onze religieus-humanistische levensvisie heeft dat een diepe betekenis. Wij geloven dat alle leven een eindig deel is van een oneindig, ondeelbaar geheel en dat alle leven uit één oorsprong voortkomt. Niet als een abstract beginsel, maar als een levenshouding. Want wie in het leven iets heiligs, iets van het transcendente of goddelijke herkent, kan niet anders dan met eerbied kijken naar alles wat leeft. En dan wordt het moeilijk om te geloven dat het ene leven meer waard zou zijn dan het andere.

Nu ik weer thuis ben, merk ik tegelijkertijd hoe uitdagend dat is. Want gelijkwaardigheid *geloven* is iets anders dan gelijkwaardigheid *leven*. Misschien begint solidariteit precies daar: in de bereidheid om te erkennen dat ik onlosmakelijk deel ben van het geheel. En wat dan schuurt, zijn de vragen die daaruit voortkomen. Wat vraagt deze verbondenheid van mij? Welke keuzes horen daarbij? Wat betekent dit voor de manier waarop ik leef? Juist dat ongemak vertelt me iets belangrijks. Ik kijk ernaar uit om het niet uit de weg te gaan, maar te onderzoeken wat het mij te zeggen heeft. Wilt u samen met mij deze uitdaging aangaan?

Met een hartelijke groet, graag uw broeder,
Marten van der Wal

Aandacht voor ons verbonden zijn met nieuw leven

¹ www.apostolischgenootschap.nl/jaarthema2026

Tijdens de zomerperiode worden de weekbrieven geschreven door enkele districtsvoorgangers. Ik ben ze zeer dankbaar dat ze dat willen doen en kijk uit naar de inspiratie.